

Sygn. akt III CSK 305/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku M. N.
przy uczestnictwie W. K. i X. Y.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki W. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek uczestniczki o przyznanie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonującego wyvodu nie zawiera.

Skarżąca oczywistej zasadności skargi kasacyjnej upatrywała w powołanych w skardze zarzutach naruszenia prawa materialnego i wskazanych przepisów postępowania. Punktem wyjścia dla oznaczenia granicy prawnej w sprawie była granica katastralna. Sąd dokonał rozgraniczenia w oparciu o sporządzoną na potrzeby postępowania opinię biegłego J. H., którą uznał za rzetelną i wykonaną zgodnie ze wskazaniem specjalistycznej wiedzy oraz w oparciu o opinie biegłych z A. w K.. Ustalił także, że J. N. objął we władanie przedmiot sporu w 1968 r. na skutek zawarcia nieformalnej umowy sprzedaży, która była podstawą wydania aktu własności ziemi, odpowiadającego stanowi tego władania na dzień 4 listopada 1971.

Niepowołanie w sprawie z urzędu innego biegłego, nie naruszało w sposób kwalifikowany art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli zachodzi taka potrzeba, a więc w szczególności wtedy, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna. W judykaturze utrwalił się pogląd, że sąd nie jest zobowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnego biegłego, czy też opinii instytutu tylko z tej przyczyny, że dotychczasowa opinia była dla strony niekorzystna (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 marca 2007 r., I CSK 465/06, OSP 2008, nr 11, poz. 123; z dnia 27 lipca 2010 r., II CSK 119/10, niepubl. i z dnia 20 marca 2014 r., II CSK 296/13, niepubl.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony powodowej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj

I.n